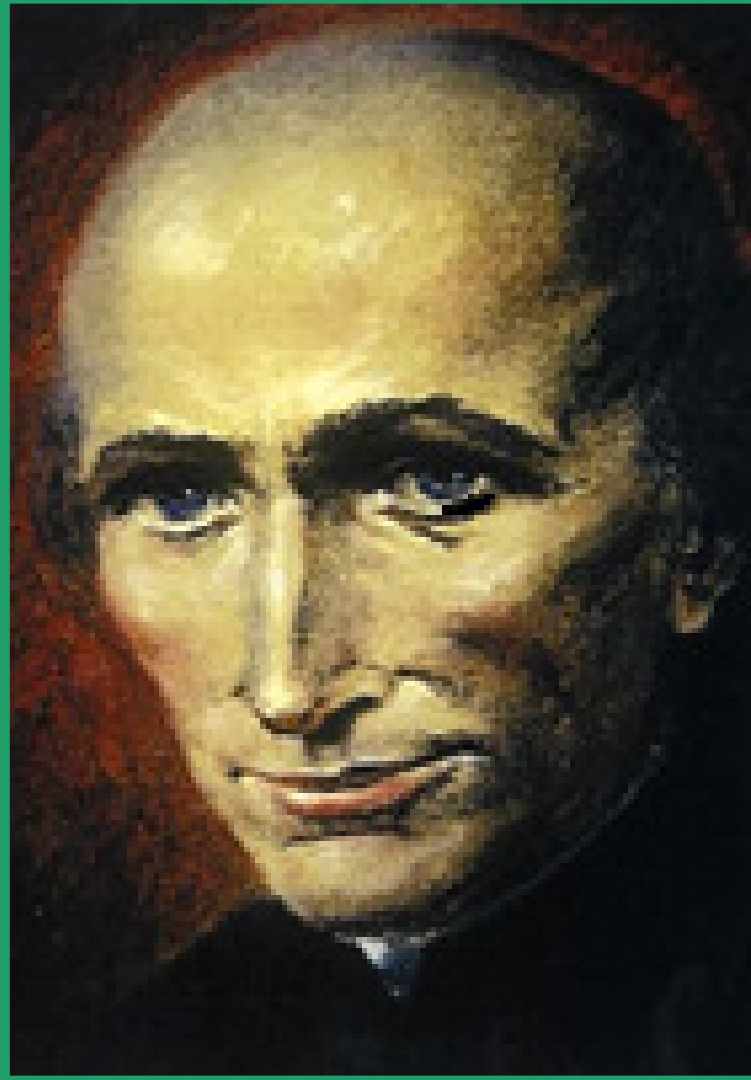

P. H a n s W a l l h o f S A C

V. Pallotti

Svatý Vincenc Pallotti

prorok budoucnosti

VINCENC PALLOTTI

Žil v Římě v 1. polovině 19. století. Byl to kněz plný apoštolské horlivosti, muž velkých ideálů a mystik, ponořený do Boha. Stál u zrodu mnoha aktivit, které se zapsaly do dějin. Jeho snaha o oživení víry a rozněcování lásky v Božím lidu našla konkrétní výraz ve Sjednocení katolického apoštolátu, které založil r. 1835. Vincenc Pallotti však není jen velký světec, ale také aktuální světec. Dnes jsou totiž jeho ideály srozumitelnější a jeho způsob svatosti více přitahuje a zve k následování. Brožurka s textem P. Hanse Wallhofa se snaží pohlédnout na tuto mimořádnou osobnost z perspektivy očekávání a potřeb současného člověka. Přejeme všem čtenářům, aby v nich setkání se sv. Vincencem Pallottim probudilo zájem o jeho veliké ideály a povzbudilo je k aktivní účasti na apoštolském poslání Církve.

ČASOVÝ RÁMEC

Vincenc Pallotti se narodil 21. dubna r. 1795 v Římě. Zde strávil celý svůj život. Zemřel 22. ledna r. 1850. Ve 2. polovině 19. století se o něm hodně psalo jako o apoštolu Říma. Už tehdy byl považován za svatého.

Na obrázku: Dům v ulici Via del Pellegrino č. 130, kde se Vincenc Pallotti narodil a kde 42 let žil

ČLOVĚK S VELKÝMI IDEÁLY

Vincenc Pallotti žil na této zemi pouhých padesát pět let. Jeho život a činnost se staly inspirací pro nová díla, která budou mít po staletí vliv na apoštolát Církve. Překonal schémata vlastní doby a do nadcházejícího století vešel se svými novými myšlenkami, velkými tužbami a ideály. Při pohledu na jeho vnitřní sílu se nám tají dech. Zrno jeho života přineslo stonásobný užitek. Vincenc Pallotti nám dává jasně nahlédnout do neklidného století, ve kterém žil. Ukazuje obavy a neklid, upjaté životní formy, změny a všechny novoty této doby. Stavěl most do budoucnosti. II.

vatikánský koncil - to byl jeho sen. Vincenci Pallottimu nic z toho, co se v jeho epoše dělo, nebylo cizí a svoji dobu předběhl. Uskutečnění jeho myšlenek se v budoucnu stane darem a požehnáním. Z tohoto světcova dynamismu a neklidu pramení naše inspirace a náš život, ale také naše radost a odpovědnost. Jeho veliké touhy - to není mrtvá teorie nebo dogmatika, ale živý Ježíš. Sní o Církvi, ve které nejsou pasivní "diváci", a o světě vybudovaném na lásce. Nejsou to jen prázdné fráze. Je to poselství pro budoucnost. Brazílský biskup Helder Camara řekl jednou to, co zcela vyjadřuje myšlenku našeho světce:

“SNÍ-LI NĚKDO SÁM, JE TO JEN SNĚNÍ. POKUD VŠAK SNÍME VŠICHNI SPOLEČNĚ, PAK JE TO ZAČÁTEK NOVÉ SKUTEČNOSTI.”

MUŽ ČINU

Sny samy o sobě nic neznamenaají. To víme všichni. Skutečnost vyžaduje čin! Sny - ideály, které přicházejí z Božího vnuknutí, povzbuzují k náboženskému životu. Probouzejí ušlechtilé nadšení. Pobízejí k misijní činnosti. Ideály, které prýští ze srdce i z duše, také rozšiřují obzory a chrání před všednodenním omezeným myšlením. Zdá se být neuvěřitelné, co všechno Vincenc Pallotti během 32 let své kněžské činnosti udělal. Byl uchvácen vlastní fantazií a nepopsatelná moc probouzela

jeho horoucí lásku k Ježíši Kristu. Působil jako apoštol i učitel, rektor i profesor, zpovědník i psychoterapeut, veřejný pracovník i ochránce bezbranných dělníků, řečník i kazatel, konzultant mladých teologů. Staral se s velkým porozuměním o vojáky, vězně a nemocné, byl přítelem chudých. Byl zván jako host k papežům a kardinálům, psal články i knihy. Byl neúnavným misionářským průkopníkem, knězem přinášejícím pomoc chudým venkovským lidem, organizoval večerní školy a řemeslnické cechy, byl ředitelem bratrstev a předsedou spolků, iniciátorem vzniku vzájemné pojišťovny a také pouličním katechetou. Byl "prostředníkem" mezi kněžími a laiky a zakladatelem společností zasvěceného života. Vysvětloval znamení času.

Boty sv. Vincence

VINCENC PALLOTTI BYL KŘESŤAN ČINU.

HISTORICKÝ RÁMEC

Lidé rádi uchovávají v paměti poslední slova velikánů dějin, slova vyjadřující jejich hlavní životní zásadu. Starověký mudrc Sokrates byl odsouzen k smrti, musel vypít číši jedu. Když se s ním s pláčem a nářkem loučili jeho přátelé, řekl prý: "Nemyslete na Sokrata, myslete na pravdu." Ve středu naší epochy stojí Ježíš. I on bojoval za vítězství pravdy a snad ještě více bojoval za vítězství lásky. Když umíral na kříži, svěřil Janovi svou Matku a své Matce přítele Jana. To znamená: Mějte zájem jedni o druhé. To je uskutečňování lásky. Podobná slova můžeme vložit do úst také sv. Vincenci Pallottimu: "Usilujte také o to, aby druzí mysleli na sebe navzájem." Slovy Bible: Dbejte o to, aby sůl nezvětrala. Dnešní člověk by řekl: Dbejte, aby křesťanství bylo uchováno a aby se šířilo, dbejte o to, aby vaše svědectví bylo věrohodné.

VINCENC PALLOTTI JE NADÍJÍ SPOJUJÍCÍ LIDI A LÁSKOU OBJEVUJÍCÍ SE MEZI NIMI.

NEKONEČNÝ BŮH

Vincenc Pallotti tak hluboce prožíval tajemství Boží přítomnosti, že se oslava Boha stala náplní celého jeho života. Byl fascinován Boží velikostí. Jeho životním heslem bylo: K věčné oslavě Boha! V duchu této zásady prožíval dny svého života. Tato čtyři slova pronikala jeho ducha a rozvíjela jeho fantazii. Silně duchovně uchvácen píše:

"Můj Bůh!...

Ne rozum, ale Bůh.

Ne vůle, ale Bůh.

Ne duše, ale Bůh;

ne zrak, ale Bůh;

ne sluch, ale Bůh;

ne čich, ale Bůh;

nikoliv chuť, ani řeč, ale Bůh;

ne odpočinek, ale Bůh;
ne tělo, ale Bůh;
ne klima, ale Bůh;
ne pokrm, ale Bůh;
ne nápoj, ale Bůh;
ne oděv, ale Bůh;
ne lůžko, ale Bůh;
ne věci časné, ale Bůh;
ne bohatství, ale Bůh;
ne pocty, ale Bůh;
ne světská vyznamenání, ale Bůh;
ne kariéra, ale Bůh;
Bůh, vždycky a ve všem Bůh!"
(Výběr z díla, III, 86).

Vincenc Pallotti nám dal radu, která je dodnes pozoruhodná: "Hledej Boha a najdeš ho. Hledej ho ve všem a najdeš ho všude. Hledej ho pořád a budeš ho nacházet stále."
(Dopisy, 382).

"Máme Boha vdechovat i vydechovat a stále být pokojní, s pohledem upřeným na Boha, který je přítomný všude."
(Dopisy, 308).

Křest sv. Vincence.

CENA ČLOVĚKA JE DÁNA JEHO ÚSILÍM, S JAKÝM HLEDÁ BOHA.

NEKONEČNÁ LÁSKA

Vincenc Pallotti nejhluběji a nejplodněji prožíval Boha jako Boha nekonečné lásky a milosrdenství. Tato láska se stala nejdůležitější zásadou jeho života. Z lásky Bůh stvořil svět a člověka k svému obrazu a podobě. Bůh neopustil člověka ztraceného následkem hříchu dokonce ani ve chvíli, kdy člověk Boha neposlechl a vzdálil se mu. Ve svém bezmezném milosrdenství a nekonečné lásce Bůh člověka v Kristu obnovil a spásou završil dílo stvoření.

Proto je pro Vincence Pallottiho Ježíš Kristus vrcholným zjevením Boží lásky. Slova sv. Pavla: "Kristova láska nás pobízí" (2 Kor 5,15) v něm zapálila vnitřní oheň. Celý jeho život se stane odpovědí na tuto lásku. A tato láska se musí znovu rozhořet v srdcích všech pokřtěných.

Pravda o Boží lásce, kterou hlásal a žil Vincenc Pallotti, nám říká o tom, že jeho příklad a svědectví je v naší době neobyčejně aktuální.

JEN OHEŇ LÁSKY MŮŽE ZMĚNIT SVĚT.

DĚTSTVÍ A MLÁDÍ

Vincenc Pallotti pocházel z dobré měšťanské rodiny. Právě v rodině zakusil lásku, kterou později mohl přenést na Boha. Až do prvních let kněžství bydlel v rodném domě. Byl docela normální dítě, přestože ve zbožných životopisech bývá představován jako "svaté" dítě.

Jako mladík nepatřil mezi hlučné děti ulice, ale byl klidný a přemýšlivý. Rád se účastnil náboženského života, do něhož jej uváděla především matka. Od ní získal ten cit pro víru, který se později projeví v jeho spisech.

Dostalo se mu dobrého vzdělání, které završil doktorátem z filozofie a teologie.

IDEÁLY

Vincenc Pallotti měl pro náboženské ideály otevřeného ducha i srdce. Již jako mladík vynikal svou horlivostí. Postil se a umrtvoval, někdy dokonce více, než bylo zdravo. Jeho rozvážný a střízlivě

JIŽ PŘED SVĚTEM NEUTÍKAL, NÝBRŽ VĚDOMĚ DO NĚJ VSTUPOVAL.

uvažující otec mu říkával: "měj rozum". Teprve později si Vincenc uvědomil nebezpečí, ba přímo škodlivost přehánění v těchto skutcích. Časem askeze tohoto druhu zanechal a nastoupil cestu osvobozující k radostnému a bezmeznému obětování se pro bližní.

Schopnost milovat, která se v něm probouzela a projevovala, mohl nyní bez obtíží využít k hlubšímu sjednocení s Bohem a k úkolům v kněžské službě. I zde jeho ideály dalece překračovaly hranice krátkého lidského života.

VZORY SVĚTCŮ

Řím není jen městem světské zábavy, ale také městem mnoha kostelů a svatých. Není tedy divu, že mladého Vincence fascinovaly příklady svatých.

Nejbližší mu byli František z Assisi, autor "Písně slunce" a později také patron životního prostředí, a veselý svatý Filip Neri, který byl vždy plný radosti a humoru. Oceňoval jejich originalitu. Viděl, že svatí jsou lidé z masa a kostí, ne "sériové výrobky zhotovené na pásu dokonalosti". "Světce je prostor, v němž mohou druzí růst a čerpat k tomuto růstu sílu" (Hans Urs von Balthasar).

Světce není pouze dobrý člověk, ale především je to někdo, kdo se na oltáři světa obětuje za druhé. Světce dovoluje Bohu, aby ho používal jako nástroj podle své vůle, bez ohledu na jeho vlastní lidské představy. Ve svatých plane Boží oheň. Světce si vybral Bůh. Společenství Církve v nich vidí otevřenou Boží knihu, překlad života Ježíše Krista do řeči a chápání dané doby.

Svatí jsou království zaseté do země, v níž zrno Božího slova klíčí a přináší tisícinásobné plody. Poslání, které dostávají od Boha, z nich dělá lidi neopakovatelné a ukazatele na cestě uskutečňování lásky a radosti pro druhé. Svatí nepatří sobě, ale podle Boží vůle druhým.

Obrázek Matky Boží, který Pallotti nosil v ruce a dával ho lidem k políbení místo své ruky

"Všimněte si, že v životopisech svatých nenajdeme žádnou kapitolu o jejich chybách. Kdybychom však tuto kapitolu přidali, byla by určitě nejdelší."

(Memorie biografiche, Roma 1937, s. 151)

Svatí jsou přátelé Boha. Vincenc Pallotti přes všechny své slabosti a pocity vlastní hříšnosti o Boží přátelství vědomě a s plným nasazením usiloval.

SVATOST NESPOČÍVÁ V TOM, ŽE NEDĚLÁME CHYBY, ALE V PLNÉM NASAZENÍ PRO DOBRO.

POVOLÁNÍ

V srdci Vincence Pallottiho stále silněji dozrává přesvědčení, které dá jeho životu směr a smysl: Mějme na paměti, "že ze všech vznešených, ušlechtilých a znamenitých Božích děl je nejsvětější, nejušlechtilejší, nejvznešenější a nejmocnější Boží dílo spolupráce s Božími úmysly, vůlí a milostivými přáními, které mají vždy na zřeteli spásu lidí". (Výběr z díla, I, 47).

Proto máme pracovat v duševním klidu a s hlubokým přesvědčením, že se toto dílo uskutečňuje díky moci Boží a také skrze úsilí a práci člověka.

CESTA KE KNĚŽSTVÍ

Ve Vincencově srdci stále více sílí přesvědčení, že je povolán ke kněžství. Chtěl se stát kapucínem. Hledal radu u rodičů, u svého přítele, u kněze i u zpovědníka, a také u generála kapucínů. Všichni jej od toho zrazovali kvůli jeho slabému zdraví. Proto se rozhodl, že se stane diecézním knězem. Do duchovního stavu byl přijat v 16ti letech. Jak jeho povolání v ovzduší modlitby a rozjímání, úvah a mnoha pozorování zrálo, tak mu ukazovalo cestu k uskutečnění velkých plánů a jeho vroucích tužeb.

Hned na začátku kněžské cesty si stanovil stálé duchovní body pro svoji každodenní práci. Přenesl do duchovního života čínskou zásadu: "Každý den si češeš vlasy, proč to neděláš i se svým duchem a se svým srdcem?" 16. května r. 1818, ve věku 23 let, byl vysvěcen na kněze. Ve víru svých myšlenek a pocitů a v radostném očekávání uskutečnění svých tužeb a ideálů napsal rozhodně a krátce:

**„PROSÍM BOHA, ABY ZE MĚ LASKAVĚ UČINIL
NEÚNAVNÉHO DĚLNÍKA.“**

Sv. Vincenc slouží svou první mši svatou

Nemá to snad být také prosba křesťanů dnešní doby?

JEHO PROGRAM

Program, který ve velikém zanícení Vincenc vyhlásil, na nás dnes působí jako "pronikavé volání": "Chtěl bych se stát pokrmem, abych nasycil hladové, oděvem, abych oděl nahé, nápojem, abych občerstvil žíznící, uklidňujícím elixírem, abych posílil žaludek slabých, prachovým peřím, abych dal odpočinout zesláblým údům unavených, uzdravujícím lékem, abych vyléčil nemocné, zmrzačené, chromé, hluché i němé, světlem duševně i tělesně nevidomých, životem, abych znovu křísil všechny mrtvé tvory k životu v Boží milosti." (Výběr z díla, III, 58).

JEHO BEZPROSTŘEDNOST A SRDEČNOST

Vincenc Pallotti nebyl jako kněz inkardinován do římské ani jiné diecéze. Žil ze skromných příjmů rodičů. Mohl se tedy angažovat tam, kde to považoval za nejpotřebnější. Jeho pastorační práce byla proto spontánní. Vážil si setkání s lidmi. Byl to on, kdo vycházel vstříc. Důležitý pro něj byl každý člověk. Byl solidární se všemi, s nimiž se setkal. S radujícími se radoval, s plačícími plakal. Na svých životních cestách potkával také lidi na okraji společnosti. Nemocní a postižení, otrhanci i žebráci, posmívání a nacházející se v nebezpečí, vojáci i vězni, zoufalí a morálně pokleslí, alkoholi-

ci a hříšníci se v něm setkávali s radostným a dobrým knězem. U všech probouzel důvěru a víru ve spásu v Kristu. Vynalézavě tvůrčím způsobem a obětavě se angažoval na ulicích a náměstích - to byla jeho pastorační práce. Chtěl být pro všechny "hlasem evangelia" a všechny chtěl zahrnout přátelstvím a láskou Boží. I když nám to bude znít poněkud jako fráze, je třeba říci, že právě dnes jeho příklad potřebujeme. Na ulicích i náměstích, na nádražích i v centrech měst a vesnic čeká Kristus na naši spontánní činnost.

VINCENC PALLOTTI NÁS I DNES POTŘEBUJE

JEHO SLUŽBA A POKORA

Vincenc - kněz nechtěl dělat kariéru, ke které by býval měl v Římě výbornou příležitost. Odmítl

nabídku převzít farnost, která by mu zajistila peněžní prostředky. Chtěl sloužit ve vsí prostotě a skromnosti, i když to vyžadovalo zapojení všech sil srdce i ducha. Řídil se slovy sv. Pavla: být vším pro všechny.

Jeho pokora se stala příslovečnou. Pokora znamená vše citlivě spojit. Hluboce toužil po vnitřní harmonii. Pokora, to je také srdečné bratrství a radost, která vytváří hřejivou atmosféru. Pokora je svobodné uspokojení a spokojenost se svobodou, která dává druhým pocit štěstí. Pokora otevírá všechny dveře k zapojení se do společenství a ke sdílení vlastních talentů. Následné generace to nazvou schopností práce v kolektivu, která je základem poslušnosti i aktivní činnosti, služby i náboženské odpovědnosti.

ÚPLNĚ SE OBĚTOVAL

Od rodičů se naučil být štědrý. Z jejich prodejny chudí nikdy neodcházeli s prázdnýma rukama. Vincenc Pallotti už jako mladík mnoho rozdál.

Šokovalo to dokonce i jeho rodiče. Jednou se vrátil domů bez bot. Při večeři dával stranou ovoce a sladkosti, aby je později mohl darovat. Jistého dne dokonce svlékl kalhoty, aby je dal potřebnému. Také jeho vlastní postel padla za oběť jeho dobrotě.

Takto štědrý byl celý svůj život. Neustále se obětoval pro druhé. Jeho veliká přitažlivost spočívá právě v tom, že slova i skutky našeho světce zrcadlily jeho duchovní postoj. Příslloví, které říká: "Darované se ti tisíckrát vrátí" se v jeho životě potvrdilo. Určitě na to měla vliv také jeho láska k Ježíši v eucharistii, která jej vedla k tomu, aby se nechal "lámat a pójídat" druhými. Divíme se také, odkud měl Vincenc všechny prostředky, aby mohl tak štědře dávat. Po celý život se staral o lidi bez prostředků a v útulcích. Spolu s živobytím od něj dostávali i posilu a pokrm hluboké a živé víry.

STŘED JEHO ŽIVOTA

Středem jeho života byl Ježíš Kristus, Bůh přebývajícím mezi námi. V něm poznal Boha, který se stal člověkem. Miloval jej jako přítele, který nabízí odpuštění a spásu bohatým i chudým, dětem i ženám, tulákům i zlodějům, hříšníkům i prostitutkám, celníkům i kněžím. Byl fascinován Člověkem - společníkem na cestě. Člověkem, který rozechřívá naše srdce, nejprve na cestě víry do Emmauz a potom na naši životní cestě, až do smrti.

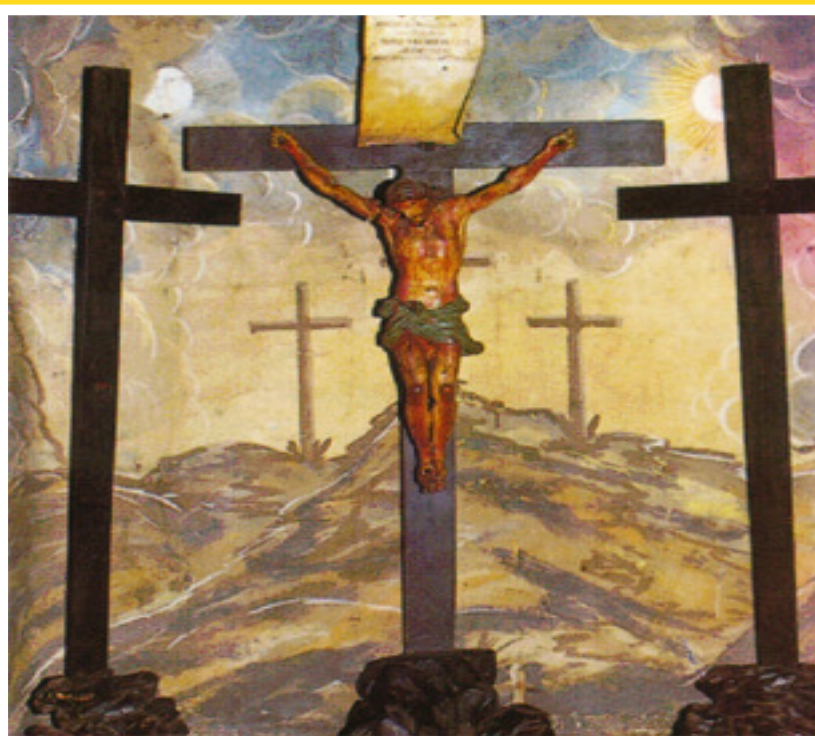
Následoval Ho úplně a radikálně, takového, jaký opravdu byl. V něm samém znovu ožilo osm blahoslavenství z Horského kázání. Vždyť ona v temnotě času svítila světlem spásy: pomáhat; těšit; být mírný a tichý; být milosrdný a důvěřovat; být upřímný a bez falše; přinášet pokoj a odpouštět; být dobrý.

V milujícím a odpouštějícím Bohu prožívá svět nové jitro naděje.

VINCENC PALLOTTI MYSLEL VŽDY NA CELÉHO ČLOVĚKA.

Se sv. Vincencem se můžeme modlit: "Odevzdávám Ti, Pane, svou duši, své myšlenky, své oči, své ruce i svůj jazyk. Ať je můj život zničen a život Ježíše Krista ať se stane mým životem. Má řeč ať je Jeho řečí. Má láska ať se stane Jeho láskou."

Z tohoto odevzdání vyplývá jak dynamika jeho života, tak plodnost jeho pastorační činnosti i jeho úsměv, vyznařující nebeskou radost.

STŘEDEM ŽIVOTA VINCENCE PALLOTTIHO BYL JEŽÍŠ KRISTUS

Kalvárie v bytě Pallottiho, kterou sám vytvořil.

JAKO TEOLOG

Jeho rodiče se o obhajobě jeho doktorské práce dozvěděli náhodou. Vincenc Pallotti před nimi tuto událost, završující jeho studia, tajil, podobně jako dříve, když chodil do školy, nikdy nemluvil o vyznamenáních, která dostal. Více než 10 let byl korepetitorem z dogmatiky na Papežské univerzitě "La Sapienza". Byl to nevděčný úkol - se studenty pouze zpracovával jim zadaný materiál a připravoval je k diskusi. Pomáhal tak při studiích a ve volbě životního povolání mnoha studentům, které poznal.

Chtěného cíle lze dosáhnout také oklikou, stejně jako lze nést světlo druhým a zůstat ve stínu.

Vincenc Pallotti nevytvářel vlastní teologii.

I to, kromě jiného, jej dělalo svatým.

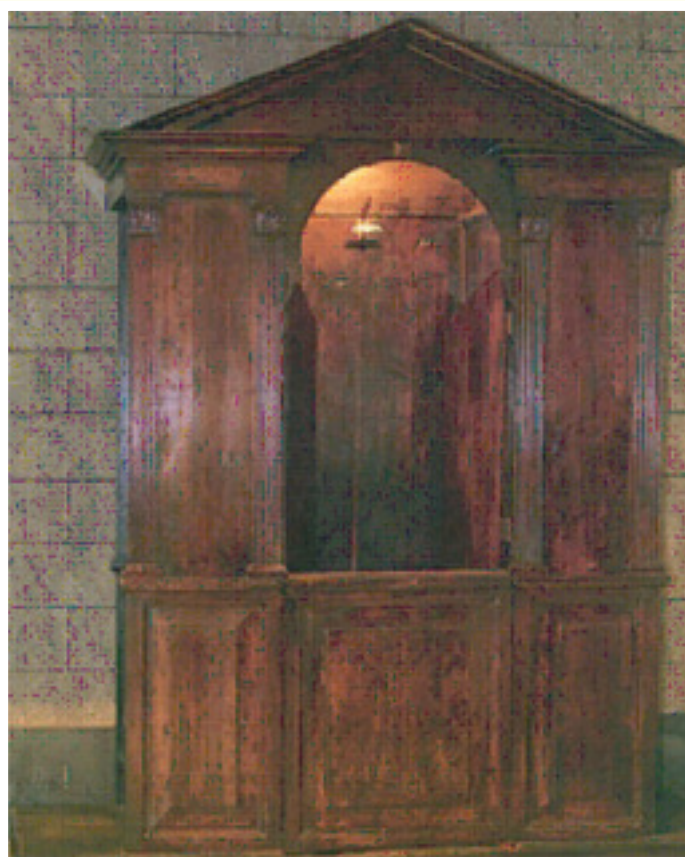
ZPOVĚDNÍKEM

Roku 1821, tři roky po přijetí kněžského svěcení, dostal Vincenc Pallotti oprávnění zpovídat kohokoli. Zpověď je odpovědí na Boží odpuštějící lásku. Právě tato služba pro něj bude charakteristická, bude se jí věnovat více než třicet let, po celý život. Díky službě ve zpovědnici byl známý v celém městě a brzy se stal nejvyhledávanějším zpovědníkem.

Nestalo se to pouhou náhodou. To, co bylo pro mnoho kněží nedosažitelné, jemu se dařilo. Široké obzory, srdce plné lásky a pochopení mu pomáhaly získávat lidi. Vincenc ve své pastorační práci nebořil, ale stavěl, nedeptal, ale odpuštěl, nepůsobil člověku stres, ale dával rady, v Ježíši Kristu svobodný a osvobozující. V tehdejší době to bylo něco tak nového a útěšného, že ještě dnes se můžeme z tohoto jeho postoje k Ježíšově evangeliu velmi mnoho naučit.

Tento světec úzkých římských uliček 19. století, věrohodný svědek milosrdného Ježíše, zůstává velikým vzorem v plnění tohoto úkolu ve zpovědnici, dnes často také těžkého.

Mladí, chudí, řeholníci a řeholnice, sedláci, kněží, boháči, preláti, kardinálové i papežové - ti všichni hledali v jeho zpovědnici odpuštění a radu.

Zpovědnice, ve které zpovídal Pallotti.

OBZORY OTEVŘENÉ ODPOUŠTĚJÍCÍM JEŽÍŠEM JSOU STÁLE PŘÍSLIBEM VYSVOBOZENÍ A RADOSTI

Psací stůl Pallottiho

vyslovit pouze člověk plný života, člověk, který staví na hlubokých kontaktech s mnoha lidmi z různých končin světa.

Není nic divného na tom, že ve Filipovi Nerim viděl Vincenc Pallotti přítele, který úsměvem a radostí, humorem a žerty neobyčejným a originálním způsobem zapaloval v lidech Boží radost.

SPIRITUÁLEM V SEMINÁŘI

Roku 1825 se Vincenc Pallotti stal spirituálem Římského semináře. Byla to velmi důležitá funkce. Jeho postoje, zvláště jeho setkání s lidmi ulice a zkušenosti každodenního života způsobily, že se stal pro tento úkol nejvhodnějším člověkem. Někdy právě ty mezní situace v životě kněze určují jeho úkoly. Vincenc Pallotti to věděl, a proto se s velikým nasazením a hlubokým vcítěním věnoval přípravě mladých bohoslovců na kněžskou práci.

TVÁŘ

"POKOJNÁ A RADOSTNÁ TVÁŘ
UKAZUJE, ŽE NÁSLEDOVÁNÍ KRISTA JE
NAŠE RADOST."

Tuto větu Vincence Pallottiho dokáže

KÁZÁNÍ A KONFERENCE

V té době existovalo v Římě mnoho večerních oratoří. Byla to shromáždění, která se konala v kostelích a byla spojena s náboženskou výukou. Když se Vincenc Pallotti pustil do této práce, stala se náhle setkání v oratořích velmi populární. Upozorňoval na nové tendence a dával oživující impulsy. Nepoužíval těžký teologický jazyk, ale mluvil prostě a srozumitelně. Především mluvil strhujícím způsobem a také srozumitelně prostým lidem, což v tehdejší Římě byla výjimka. Zvláštním způsobem se mu dařilo pohnout srdci a city. Bohužel jsme dnes příliš racionalističtí, než abychom dokázali mluvit stejným prorockým způsobem jako Vincenc Pallotti.

VINCENC PALLOTTI BYL A STÁLE JE,
MODERNÍ.

PRÁCE S MLÁDEŽÍ

Náš světec chodil po ulicích s otevřenými očima a všímal si mnoha nových úkolů v každé životní situaci. Zvláště mu leželi na srdci mladí. Katechizoval všude, kde jen mohl. Převzal péči o tehdy oblíbené Mariánské kongregace, vedl Sdružení městské mládeže. Když jistý kanovník otevřel dům pro mladé dělníky, Vincenc Pallotti se s radostí ujal pastorační práce v tomto novém prostředí a stal se na 15 let jejich duchovním vůdcem. Vnitřní silou ducha oživil běžné formy duchovních cvičení, rekolekcí a obnov. Lidé v bezvýchodných situacích u něho nacházeli pochopení a radu.

Ti, kdo byli nadšení, se jeho zápallem rozhořivali ještě více.

JEHO ZBOŽNOST

Jeho zbožnost byla skutečně dána i proniknuta vnějšími formami tehdejší doby, přesto však měl vlastní styl zbožnosti.

"Stravou" jeho zbožnosti byla síla srdce a živá fantazie ducha. Právě tuto spontánní srdečnost světce potřebují formy zbožnosti v naší době.

VNITŘNÍ POSTOJ

Přestože Vincenc Pallotti získal doktorát z teologie, neměly jeho tužby a konkrétní skutky nic společného s jednostranností a chladnou abstrakcí. Znal důvody srdce. Ne nadarmo byl jeho Bůh Bohem nekonečné lásky.

Jistě klopal plaše oči, podle zvyku své doby, přesto však žil ve vytržení lásky, ponořen do Božího života. I když se považoval za "nicotu hříchu", cítil se při vroucích setkáních s Bohem proniknutý Božím žářem. Každý člověk pro něj byl zázračným dílem Boží lásky. Ukazuje to jeho úsilí a práce mezi lidmi na okraji společnosti, svědčí o tom jeho služba Církvi, sahající až do nejvyšších struktur. Věděl, co znamená stavět mosty, po kterých Boží tajemství může vstupovat do našeho života.

NOVÉ NEBE MÁ JMÉNO LÁSKA. POTŘEBUJEME NUTNĚ KAŽDOU CHVÍLI
K TOMU, ABYCHOM TO NEBE PŘINÁŠELI NA ZEM.

VYMEZENÝ PROSTOR

Život Vincence Pallottiho vymezovaly hranice Říma. Ale přestože žil na určitém místě, jeho tužby a skutky přesahovaly vymezený prostor a objímaly celý svět.

To, co mu bylo nejbližší, se mu stávalo také čímsi nejvzdálenějším. Jeho láska k bližnímu se stávala láskou překračující záležitosti bližního. Řím byl jeho byt, jeho domem byl celý svět. V Římě prožíval živou tradici dějin a Církve. V tehdejší době se Řím ztotožňoval s církevní hierarchií a papežem jako hlavou církevního státu.

Ve stejné době byl Vincenc Pallotti také svědkem jiného Říma: Říma revolucí, povstání, nejistot a velkých změn. Na malém prostoru se zrcadlily události celého světa.

Vincencovo poslání, uskutečňované na ulicích a uličkách tehdejšího Říma, je dnes celosvětovým úkolem.

Pallotti káže v Římě

APOŠTOL ŘÍMA

Vincenc Pallotti se brzy stal známým po celém městě. Nazývali ho "apoštol Říma", "světec města". Roku 1835 byl jmenován rektorem kostela Neapolitánců. Kostel byl zasvěcen Duchu Svatému.

O dva roky později vypukla v Římě epidemie cholery. Malá skupina lidí shromážděných kolem Vincence Pallottiho organizovala pomoc. Navštěvovali nemocné a hledali osiřelé. Všem potřebným zajišťovali pomoc a péči. Někdy, aby mohli poskytnout intenzivnější péči, zůstávali s umírajícími v posledních chvílích jejich života. Neúnavný Vincenc Pallotti a jeho spolupracovníci byli stále činní. Nakonec Vincenc vypracoval plán pomoci potřebným. Rozdával lístky, na které potřební dostávali v určitých prodejnách chléb a maso.

Panika mezi lidmi přiváděla mnoho věřících ke zpovědi a k účasti na bohoslužbách. Vincenc Pallotti a jeho přátelé nepochybně vykonali v této době doslova nemožné. Po epidemii mluvili o Vincenci Pallottim všichni lidé.

VINCENCE PALLOTTIHO ZNAL CELÝ ŘÍM.

KŘEŠŤANSKÝ ROZMĚR SOCIÁLNÍ PRÁCE

V mnoha školách zahájil také Vincenc Pallotti společně se svými spolupracovníky boj s nedostatkem sociální péče o děti. Zakládal domy, aby pomohl sociálně a nábožensky zanedbaným dívkám, které neměly kde bydlet.

Otevřel také dům pro sirotky - na tehdejší dobu to byla průkopnická idea. V tomto domě později vzniklo společenství sester Katolického apoštolátu, kterým se dnes říká pallotinky. Světec nezapomínal ani na vězení. Neúnavně pomáhal vězňům, probouzel v nich naději a dodával jim duchovní posilu. Jako kněz se také stal pro mnohé opravdovým a účinně pomáhajícím sociálním pečovatелеm. V souvislosti s tím mluví světec o Bohu lásky takto: "Chtěl bych stále být v nemocnicích a ve vězeních, na všech místech země, abych pomáhal chudým, nemocným, neznalé učil nauce svatých..., aby všechna stvoření dokonale znala a milovala Boha a aby sloužila Tomu, který je můj Otec, mé Dobro, mé Všechno." (Výběr z díla, III, 58).

**JEHO AKTIVNÍ KŘEŠŤANSTVÍ SI ZÍSKÁVÁ MNOHO LIDÍ
A PŮSOBÍ V NICH OPRAVDOVÉ ZÁZRÁKY.**

PŘEDNÁŠKY PRO KNĚZE

Vincenc Pallotti měl zvláštní starost o římské kněze. Značně originálním způsobem oživil lidové, zvláště májové pobožnosti. K tomu připravoval modlitební knihy a texty pro meditaci. Z těchto májových pobožností pro kněze zakrátko vznikly Týdenní přednášky pro kněze. Vincenc Pallotti upozorňoval kromě modlitby a rozjímání také na potřebu teologického studia i po vysvěcení a povzbuzoval k pastorační práci.

ŠILENEC LÁSKY

Zvláštní význam ve světcově životě má Camaldoli, osamocený kamedulský klášter na Albánském návrší. Vincenc Pallotti se velice rád vydával na toto místo ticha. Zde zřetelně pociťoval Boží přítomnost. Sám, zcela sám se sebou, daleko od lidí, sám před Bohem. Právě zde nabyl hlubokého poznání: "Bože, Ty jsi zešílel láskou." Zde zrálo jeho rozhodnutí dát se zcela do služby lidem, nabídnout jim Boží lásku. Bůh vstoupil do jeho života. Zde jeho slova získala moc, neboť byla proniknuta Bohem. V jeho nadšení plál "oheň z hory".

ROZJÍMÁNÍ V TICHU A USEBRANOSTI JE ZDROJ INSPIRACE K VELIKÝM SKUTKŮM

KONTEMPLACE

Vincence Pallottiho přivádělo k úžasu oslňující Boží světlo, zjevující nekonečnou krásu stvoření. Nadšeně píše: "(Bůh) nám dal světlo především proto, že touží, abychom usilovali uvidět a navěky patřit na nedostupné světlo, jímž je On sám.

Temnoty noci, které nám přinášejí odpočinek po denní námaze, nám dal také proto, abychom si přivykli na věčný odpočinek v nebi. Dal nám vůně květů, abychom se obraceli k věčné sladkosti Boží.

Dal nám bohatství zvuků a melodií, aby v nás zapálil lásku k věčným písním ve slávě svatých. Dal nám nepřeborné množství chutí v pokrmech a nápojích, aby nás naplnil láskou k věčné rozkoši v Bohu.

Dal nám rozmanité oblečení a šaty také proto, abychom cítili, že máme oblékat duši do všech ctností, uschopnit ji k tomu, aby byla v nebi oblečena do věčné slávy. Dal nám bohatství: zlato, stříbro, klenoty, drahé perly, aby v nás probudil úsilí o získání věčného bohatství, jímž je sám Bůh zjevující se ve své slávě. Avšak všechny tyto věci nám dal jako časné, podléhající zkáze a konečné, aby v nás probudil snahu po tom, co je věčné a nesmrtelné, nekonečné, nezměrné a nás přesahující - a tím je právě Bůh." (Bóg, Miłosc nieskonczona, Varšava 1982, s.21-22).

PŘEMOCI STRACH

Vincenc Pallotti stále vybízel k důvěře v Boha: "Příčinou tvého největšího neúspěchu je nedostatek důvěry v Boha: tvá nejistota vyplývá ze stálého strachu. Odhoďme jednou provždy ten destruktivní strach. Ať v nás vládne stálá a bezmezná důvěra Bohu. Z ní plyne pokoj."

SEBEPOZNÁNÍ

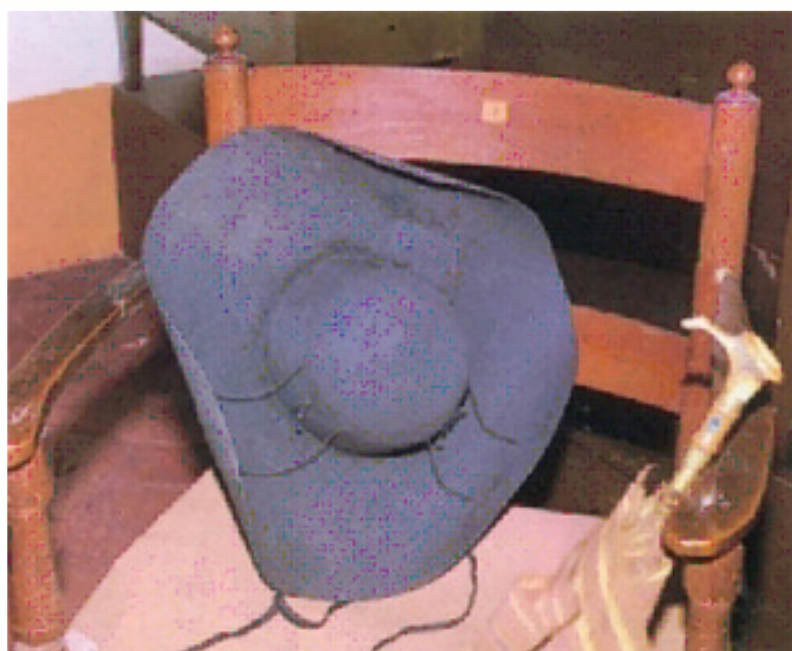
Světec byl vždy kritický vůči sobě samému. Tak hlouběji poznával vlastní ubohost. Vyznává: "Má nesmírná pýcha a má prázdnota mi říkají, že dělám vše dobře a lépe než druzí. Omyl! Bláznovství! Nesmysl! Můj Bože, jsem propastí bláznovství a nerozumnosti!"

VE VESNICÍCH

Ve vesnicích za hranicemi Říma žili chudí a prostí lidé. Přestože město bylo blízko, úroveň náboženské vzdělanosti těchto lidí byla hrozná.

Vincenc Pallotti nemohl přejít tuto situaci netečně. Hlásal Boha lásky v zapadlých vesničkách a zanedbaných farnostech. Vždy dbal na to, aby spolu s náboženskými vědomostmi předával všeobecné vzdělání, aby těmto lidem pomáhal z jejich temnoty bídy a vedl je k oživujícímu světlu. Nakonec získal u statkářů povolení, aby se dělníci v pozdních večerních hodinách mohli účastnit vyučování a pobožností.

**VINCENC PALLOTTI KRÁČEL NEOBVYKLÝMI CESTAMI,
PO KTERÝCH STOJÍ ZA TO CHODIT JEŠTĚ DNES.**

Klobouk Vincence Pallottiho

zahazuje naše viny a přikrývá naše hříchy. Sedm skutků tělesného a sedm duchovního milosrdenství - to je úkol i osvobození, radost i pokoj lásky. Vincenc Pallotti je uskutečňoval ve svém životě a v práci doslovně.

LÁSKA, KTERÁ POBÍZÍ

V centru zájmu teologie i věřících byl odjakživa Bůh všemohoucí. Vincenc Pallotti do středu svého života postavil Boha, který je láska, čímž nepochybně předběhl tradiční teologii.

Jeho knížečka s názvem "Bůh, nekonečná láska" to jasně dokazuje. Stále ještě čekáme na všeobecné pojetí teologie, která by vycházela zásadně z Boží lásky, jak to ukázal František Saleský, jehož spisy Vincenc Pallotti znal. Tato světcova touha nebyla ještě plně uskutečněna. Slova sv. Pavla "Kristova láska nás pobízí" hluboce pronikala celý Vincencův život. Opravdově milovat znamená přinášet na zem "kousek" věčnosti. Láska

**DOKUD JSME NA ZEMI, JE LÁSKA JEDINOU OBLASTÍ ČINNOSTI,
KTERÁ JIŽ NYNÍ OBSAHUJE NEBE**

ŽIVOT Z ROZHODNUTÍ

Ježíš Kristus je jediná norma, jediný vůdce a jediný vzor. Těmito slovy nám dal Vincenc Pallotti krátké pravidlo pro život na základě rozhodnutí. To dnes hledá mnoho lidí.

Každý den tak může být v životním stylu vycházejícím z rozhodnutí novým začátkem ve víře, naději a lásce. Život vycházející z rozhodnutí činí naše křesťanství průzračné a přesvědčivé. Tato světcova výzva "buď jiný" je však v každodenním životě obtížně uskutečnitelná.

OSLAVA BOHA

Život Vincence Pallottiho byl neustálou modlitbou, sjednocením s Bohem ve slovech i v mlčení, oslavnou adorací Boha.

Člověkem modlitby a sjednocení s Bohem zůstával i když cestoval, dokonce i tehdy, když se musel dívat na hříchem zdeformované stvoření. Živé sjednocení s Bohem mu dodávalo sílu, proto byl jeho život plný plodné práce a požehnaných skutků. Bůh ho přitahoval. Lidé v jeho blízkosti to napětí cítili. Proto se také mohl dostat až k předním protagonistům temnoty, aby jim ukázal světlo.

JEHO STAROST O CÍRKEV

Kněz Vincenc Pallotti žil ve velice neklidné době. Revoluce a povstání věstily temnou budoucnost. Změny v dělnických vrstvách a v rozvíjející se industrializaci přinášely neklid. Upjaté formy v životě Církve přidělovaly našemu světci mnoho starostí. A přestože byl Církvi zcela oddán, začal si rychle klást mnoho otázek. Lidé, kteří si kladou otázky, jsou vždy revoluční. Sny Vincence Pallottiho oživily sešňovanou církev a narušily upjaté formy. Snil o takové reformě Církve, která by víru křesťanů učinila přitažlivější a věrohodnější. Ležela mu na srdci spoluzodpovědnost laiků za Církev, aby se tato skutečně stala znamením jednoty.

Věřil v sílu lásky jako kvasu a jako impulsu k obnově světa. Vybízela ke svolání koncilu, který by se stal odvážným krokem a nadějným znamením nejrůznějších změn a nového začátku.

**DNES BY VINCENC PALLOTTI STÁL V PRVNÍ LINII NAŠEHO
„ŠÍLENÉHO“ A „NEMOCNÉHO“ SVĚTA,
V TĚCH NEJTEMNĚJŠÍCH ŽIVOTNÍCH SITUACÍCH,
JEN ABY ZAŽEHL SVĚTLO OSLAVY BOHA.**

POSLÁNÍ LAIKŮ

V Církvi udávali tón duchovní. Laici byli pasivní. Vincenc Pallotti pochopil, že na spásném poslání Církve se mají podílet všichni věřící. V době upjatých a zavedených vnějších forem to byla revoluční myšlenka, kterou nejprve nikdo nechtěl slyšet, ani se jí zabývat. Jejím šířením byly dokonce kladeny překážky.

Vincenc Pallotti po celý svůj život poslouchal církevní hierarchii. I přesto jej myšlenka uplatnění laiků stále zaměstnávala. Pouze v tom viděl spásitelnou a plodnou budoucnost Církve

na celém světě. Evangelizace světa se může povést pouze díky těsné spolupráci duchovních a laiků. Laik je "člověk Církve ve světě a také člověk světa v Církvi". Právě laikům jsou svěřeny úkoly, které nemohou plnit duchovní. Apoštolát duchovních se nemůže bez spolupráce laiků plně rozvíjet.

APOŠTOLÁT

Jednou z nejdůležitějších vizí Vincence Pallottiho byla jeho představa apoštolátu. Chápal apoštolát jako "oživování víry a zapalování lásky u všech členů Božího lidu a jako šíření víry a lásky po celém světě". Apoštolát znamená angažovat se v Boží věci, starat se o šíření Božího království, vyjadřuje odpovědnost za bližní. Vincenc Pallotti představil apoštolát, aniž by jej - jak tomu bylo po staletí - zužoval na povinnost duchovních.

Vrátil pojmu apoštolát jeho prvotní dosah a hlásal misijní povolání všech věřících. Poslední koncil nám to znovu připomněl a potvrdil správnost velikých tužeb našeho světce 19. století.

Kalich a misál sv. Vincence

**SVĚTEC MUSEL ČEKAT VÍCE NEŽ STO LET NA PŘIJETÍ SVÝCH MYŠLENEK O KONCILU
A O CÍRKVI. OKAMŽIKY VĚČNOSTI PLYNOU ZKRÁTKA POMALEJI.**

KATOLICKÝ APOŠTOLÁT

Světcovy touhy nebyly malé. Chtěl přivést k Bohu celý svět. Když načrtával odvážné, ale také obtížně uskutečnitelné plány, rozdělil celý svět na jednotlivé oblasti apoštolské činnosti, aby jej bylo možné snadněji zapálit ohněm Boží lásky.

Řídil se přitom Ježíšovými slovy: "Oheň jsem přišel hodit na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul!" (Lk 12,49).

K uskutečnění katolického apoštolátu nutně potřeboval hnací sílu a oživující srdce pro toto dílo. A tak v něm r. 1835 dozrála myšlenka "Katolického apoštolátu".

Angažovat by se měli všichni křesťané. Později to řekli papežové Jan XXIII. a Pavel VI. I dnes aktuální díla Církve jako je Caritas, Misereor, Adveniat, která vznikla později, vycházejí ve své činnosti ze stejných motivů. To, že se Vincenci Pallottimu podařilo uskutečnit velikou touhu, způsobilo zdánlivě malé předsevzetí. Jeho přátelé sbírali peníze na tisk náboženské knihy v arabštině na pomoc křesťanům na Blízkém Východě. Vybralo se víc peněz, než bylo třeba. Právě to bylo vnějším důvodem k založení sdružení, aby byl z právního hlediska zajištěn jeho statut. Tak vzniklo "Sjednocení katolického apoštolátu". Neměli bychom se snad na toto dílo dívat jako na převratný historický okamžik v dějinách řádů a náboženských společností, jako na pšeničné zrna vhozené do země, které přinese bohatou úrodu na celém světě i na každém zapadlém místě?

ÚSTŘEDNÍ SPOLEČENSTVÍ

Ve své vizi univerzálního katolického apoštolátu viděl světec Sjednocení katolického apoštolátu jako otevřený a dynamický pracovní kolektiv, jako ústřední společenství a duši, oživující ostatní apoštolské skupiny. Zakrátko získal Vincenc Pallotti pro svou ideu také podporu v Církvi. Byl to v té době téměř zázrak, neboť v Církvi a zvláště v církevním státě, všechno vřelo. Příznivci revoluce a vzpoury čekali jen na nějakou příležitost. Na hnutí tzv. laiků a "poddaných" se hledělo s nedůvěrou a velmi kriticky. Přesto však světec dostal schválení od církevních autorit i od papeže. V den potvrzení tohoto díla mu dal název "Sjednocení katolického apoštolátu". Vědomě zvolil název tak obecný, aby zahrnul všechny, protože chtěl, aby "Sjednocení" působilo plně v Církvi a aby volalo k aktivitě celý Boží lid. Tyto velké plány a tužby Vincence Pallottiho však nebyly uskutečněny úplně. Nyní tvoří ústřední skupinu tohoto apoštolského díla kněží, bratři a sestry, kterým se lidově říká pallotini a pallotinky. Kolem nich se v duchu zakladatele shromažďují věřící, kteří podporují toto dílo modlitbou, obětmi a materiálními dary a propagováním myšlenek Vincence Pallottiho. Snaží se uskutečňovat v dnešní době světcovy tužby z minulosti. Usilují o to, aby osobnost Vincence Pallottiho nepokryla vrstva prachu. Zatím bylo v tom velikém moři tužeb vytvořeno jen několik uskutečněných ostrůvků. Téměř všechno zůstalo v začátcích.

SOUDRŽNOST SPOLEČENSTVÍ

Vincenc Pallotti musel své dílo přizpůsobit formám tehdejší Církve, i když je načrtl mnohem otevřenější a s širším působením. Původně odmítal řeholi obvyklou u řádů. Také byl proti obvyklé formě slibů. Nechtěl zakládat nový řád. Řeholní způsob života se mu zdál příliš "svázaný" a příliš málo pružný, než aby dokázal zmobilizovat a zapálit celou církev. Měl na mysli otevřenější společenství, jehož členové by skládali "přísliby". Nadšení, velkodušnost a věrnost úkolům měly stačit k zajištění životaschopnosti společenství. Nikdy nemyslel na konkrétní řeholi. Jako ideál předkládal život Ježíše Krista a napsal "33 bodů", které měly sloužit jako základ života společenství a společné práce.

V tom se podobal svému oblíbenému světci, sv. Františkovi z Assisi. Právě tomu se stalo něco podobného. Upjaté formy v něm probudily protest.

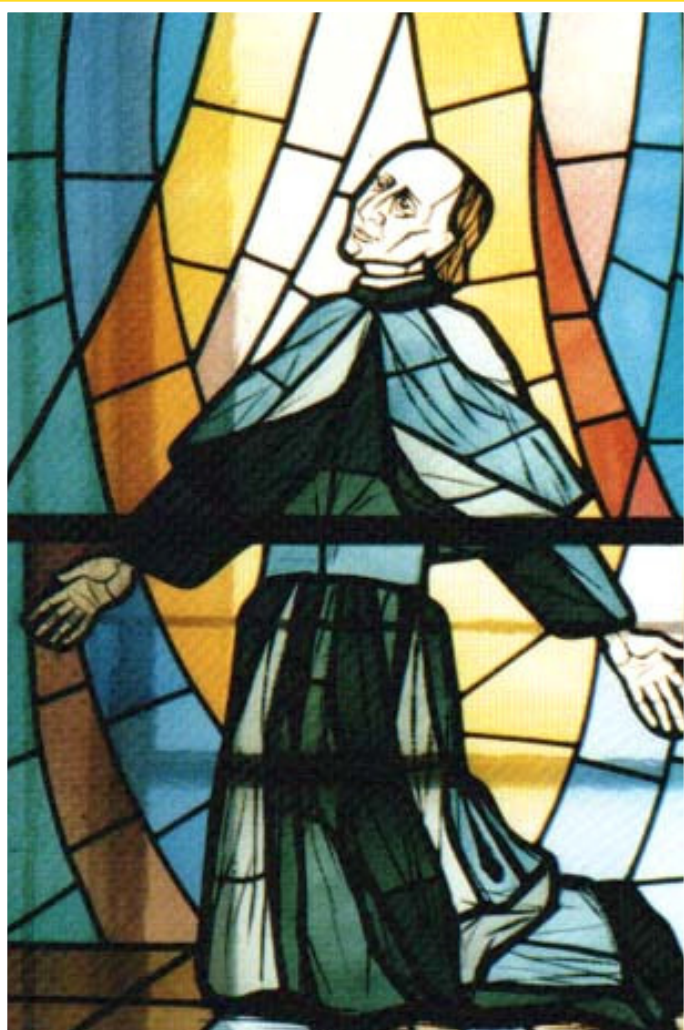
NOVÉ VÍNO SE NENALÉVÁ DO STARÝCH MĚCHŮ.

VOJENSKÝ DUCHOVNÍ

Vincenc Pallotti začal pracovat jako duchovní ve vojenské nemocnici Cento Preti. Byl to těžký úkol. Musel se, kromě běžné práce duchovního, pouštět do věcí, které dalece překračovaly povinnosti kněze. Propouštěl, zkracoval tresty. Bránil vojáky před nespravedlivým zacházením. Pomáhal rodinám potrestaných vojáků. Nesmírně se angažoval v jejich sociálních záležitostech. Vojáci papežské armády byli nespokojení, a proto často přístupní revolučním myšlenkám. Hlava církevního státu, papež, měl mnoho protivníků. Návist k Církvi rostla. Nemocní vojáci se cítili zklamaní a podvedení. A protože chyběly léky, děsili se nevyhnutelné smrti.

Na toto "minové pole" vstoupil mezi nemocné a zraněné vojáky Vincenc Pallotti. Také zde dosáhl mimořádného úspěchu. Zde se totiž počítaly spíše projevy lásky a konkrétní skutky, než pouhá slova. Jen tak si lze vysvětlit změny k lepšímu v této zapomenuté nemocnici. Byl zde dokonce zaveden náboženský denní řád.

Díky této práci získal Vincenc Pallotti se svými druhy u církevních autorit tak velké uznání, že jim brzy měla být svěřena veškerá duchovní péče o vojáky. Neobvyklé, a proto účinné způsoby jednání Vincence Pallottiho však způsobily, že se ozvali také odpůrci a pomlouvači. Vincenc se nacházel stále více pod palbou různých kritik. Protivníci ho nazývali "papežský vojenský ministr". Roku 1848, v době revoluční vřavy, se musel ukrýt, aby unikl pomstě. Nenašli ho snad jen zázrakem. V této pastorační práci nešlo Vincenci Pallottimu o vojsko, ale o konkrétní lidi v této instituci. Nežehnal zbraně, ale s láskou a pochopením se staral o každého vojáka. Předsudky ale žijí dlouho, někdy po staletí.

DUCHOVNÍ EMIGRANTŮ

I toto slovo ze současného slovníku nacházíme v životě sv. Vincence Pallottiho. Když slyšel o nouzi italských emigrantů, kteří pracovali za hranicemi vlasti, rozhodl se vyslat do Anglie svého nejlepšího spolupracovníka, Rafaela Meliu. Jeho práce měla takový úspěch, že její stopy tam nacházíme dodnes.

ZÁVIST

V době Vincence Pallottiho bylo, stejně jako dnes, v Církvi možné téměř všechno. Kněží pracující při kostele Neapolitánců zasvěceném Duchu Svatému pochopili nasazení Vincence Pallottiho jako hrozenou rukavici. Začali proto světci a jeho přátelům nesnesitelně ztěžovat život. Odvolávali náhle a bezdůvodně celebrování mší svatých. Zamykali dveře kostela lidem, kteří se chtěli vyzpovídat. Schovávali klíč od svatostánku. Zamykali hostie a víno. Odnesli z kostela zpovědnici, v níž Vincenc Pallotti zpovídal. Šikanování vyústilo brzy v to, že jistého dne se mladé Sjednocení katolického apoštolátu ocitlo na ulici.

Mezitím však sláva Vincence Pallottiho a jeho spolupracovníků vzrostla v Římě natolik, že mu církevní úřady nabídky kostelík San Salvatore in Onda a přiléhající františkánský klášter jako místo, kde mohou v budoucnu bydlet. Roku 1846 se mohl Vincenc Pallotti nastěhovat. Tento dům je dodnes hlavním sídlem pallotínů. V malém kostele, ve skleněném sarkofágu pod hlavním oltářem, odpočívá tělo sv. Vincence Pallottiho.

MISIJNÍ ÚKOLY

Roku 1833 se Vincenc Pallotti stal pomocníkem spirituála Koleje pro šíření víry v centru studií pro misionáře a studenty z misijních území. Roku 1835 se stal hlavním zpovědníkem a duchovním vůdcem této koleje. Byl to nesnadný úkol velkého dosahu a přinášel veliké ovoce. Mladí lidé ze všech koutů světa byli formováni v misijním duchu. Sv. Vincenc plnil tento úkol s vysokým nasazením a se zápal

**VINCENC PALLOTTI STÁLE JASNĚJI VIDĚL,
ŽE JEHO POLE ČINNOSTI JE CELÝ SVĚT**

na pomoc misiím, přesné pokyny týkající se pomoci misiím, dopisy a brožury o misijní činnosti a osobním nasazení a další akce šířící misijní myšlenky.

KRITIKA A NEDŮVĚRA

Vincenc Pallotti byl bolestně zasažen kritikou a nedůvěrou. Jeho myšlenky i způsob jeho činnosti se setkaly s odporem. Jistí lidé jeho dílo označili za konkurenci Lyonského svazu šíření víry. Poté následoval pokus skupinu lidí spolupracujících s Vincencem Pallottim rozpustit. V labyrintu byrokracie velmi snadno papež vlivu těchto lidí podlehl.

A tak jistého dne Vincenc Pallotti obdržel dekret rušící jeho dílo. Církev, jíž tolik sloužil, jej nepochopila a odvrátila se od něho. Pro sv. Vincence byla tato zpráva zdrcující. Přijal rozhodnutí klidně, ale vnitřně byl jistě hluboce raněn. Jeho útěchou byla modlitba. Je pravda, že později byl tento dekret odvolán, ale církevními úřadům už zůstalo podezření a světci hořká zkušenost zklamání věrnosti a křivdící nespravedlnosti.

PŘEMÝŠLIVÝ POSTOJ

Roku 1846 zemřel papež Řehoř XVI. Vincenc Pallotti vybízí k modlitbě za to, aby v čele Církve i církevního státu stanul papež Boží Prozřetelnosti, ne jen papež Božího dopuštění. Byl zvolen papež Pius IX. Historici uvádějí, že zpráva o tom Vincence Pallottiho polekala. Padl na kolena a řekl: "Modleme se, protože Církev bude hodně trpět."

MARIA A SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

Vedle úcty k Ježíši měl Vincenc Pallotti také zvláštní úctu k Jeho Matce, Marii. To, co koncil 20. století řekl o vztahu Marie k Ježíši, hlásal Vincenc Pallotti s veškerou rozhodností. Na stěžejní body kladl odpovídající důraz. Jeho oblíbený obraz znázorňoval Marii společně s apoštoly v jeruzalémském Večeřadle. Právě tento obraz předal svému společenství jako dědictví a symbol.

Maria - jako věřící laik, ne kněz - při společné modlitbě s apoštoly očekávají oheň Ducha Svatého, který má zapálit celý svět a obnovit stvoření.

Vincenc Pallotti dobře znal dynamiku tohoto obrazu.

Seslání Ducha Svatého není "klidnou" událostí. Náhle se otrásají pevné základy. Ozývá se silný hukot. Okna i dveře se otevírají. Sestupuje Duch Boží. Maria a apoštolé jako jedna Církev se nacházejí doslovně v tom "průvanu" procházejícího

Ducha. Z bezpečí místnosti jsou jakoby mocí Ducha přeneseni do ulic a na náměstí, na nebezpečná místa, kde mají nelehký úkol. Kontemplace a naplnění Bohem, meditace a rozjímání, stejně jako usebranost jsou velmi důležité. Skutečně, Boží vichr je naplnil neklidem, ale současně novou mocí, aby se vši rozhodností a horlivostí vyšli do ulic světa. Obraz klidného a tichého jeruzalémského Večeřadla je opravdu velkou výzvou, zvláště pro zbožné křesťany, kteří se ve vlastním prostředí cítí jistí a nevidí na sobě chybu. Náhle sestupující Duch Boží boří všechno zajištění postavené ze strachu. Pobízí ty, kteří se modlí a čekají, aby podél cest a na zapadlých místech zvěstovali a životním příkladem hlásali Dobrou zprávu.

Kostel San Salvatore in Onda v Římě, v němž odpočívá tělo sv. Vincence Pallottiho

S ÚMYSLY VINCENCE PALLOTTIHO SE URČITĚ SHODOVALO, KDYŽ PAPEŽ JAN XXIII. PŘI ZAHÁJENÍ KONCILU OTEVŘEL OKNA CÍRKVE, ABY SE MOHLA UKÁZAT NÁHLÁ MOC DUCHA BOŽÍHO.

MOC SLOVA

Vincenc Pallotti velmi mnoho psal. Dobře znal moc slova, požehnání tištěného slova. K tomuto ne vždy snadnému úkolu vybízel i své přátele. Přátelé Vincence Pallottiho od samého začátku šířili knihy a časopisy. "Být kvasem dobra" - tento novozákonní obraz oslovoval Vincence Pallottiho velice silně. Určitě by ani dnes nebyl jen pozorným čtenářem, ale také horlivým spolupracovníkem na apoštolátu tiskem.

OKTÁV EPIFANIE

Ekumenismus byl Vincenci Pallottimu vlastní. Jeho schopnost "myslet daleko dopředu" jej činila opravdu originálním. Slavnosti Zjevení, které zavedl, vyjadřovaly jeho myšlení a zbožnost.

Aby názorněji představil poslání a duchovní bohatství západní a východní liturgie, zahájil v jednom římském kostele velkolepé slavení oktávu Zjevení Páně. Tento týden modliteb a hlásání Božího slova se stal tak známým a populárním, že se ho zúčastňovali i kardinálové a papežové. V rozmanitosti forem a liturgických ritů se Vincenc Pallotti snažil názorně ukázat všeobecný charakter Církve. Tato v dobrém slova smyslu "podívaná" znamenala opuštění "římského ghetta" a ukázala živý obraz Církve rozptýlené po celém světě.

KALVÁRIE

Světec si ve svém pokoji vytvořil místo pro uctívání Kristova umučení - Kalvárii. Na pozadí namalovaného obrazu stojí Kristův Kříž.

Vnější forma, vyjadřující tehdejší náboženskou mentalitu, která nás dnes možná málo oslovuje, vyjadřovala však světcův vnitřní postoj. Zde čerpal sílu a důvěru. Zde, u hmatatelně milujícího Boha nabíral sílu. Před tímto znakem spásy se celé hodiny, ba i noci modlil. Tváří v tvář kříži napsal: "Nejjistější cestou je cesta utrpení. Touto cestou šel náš Spasitel, Jeho Matka i všichni svatí." To nejtěžší v pastorační a apoštolské práci je snášet pocit, že člověk není přijat, že pracuje marně, že je nepochopen a ponechán sobě samému.

Toto břemeno nesl Vincenc Pallotti bez reptání na Kalvárii.

SMRT

Během oktávy Zjevení r. 1850 při zpovídání přehodil Vincenc Pallotti vlastní plášť chudákovi, který se u jeho zpovědnice chvěl zimou. Sám prochládl. Zemřel na silný zápal plic 22. ledna r. 1850 ve věku pouhých 54 let. Lidsky vzato přišla smrt příliš brzy. Přerušila jeho veliké plány a touhy a velkodušné skutky jeho srdce a ducha. Svým nepříteli četným druhům zanechal příslib:

„TOMUTO SPOLEČENSTVÍ BŮH POŽEHNÁ A ONO SE ROZROSTE. TO NEŘÍKÁM PROTO, ŽE V TO DOUFÁM, ALE ŽE JSEM SI JISTÝ.“

NEJISTÁ BUDOUCNOST

V okamžiku smrti Vincence Pallottiho tvořilo jeho malé společenství pouhých 12 členů a následně během krátké doby klesl jejich počet na šest. Zakrátko také Církev změnila název jeho díla na "Zbožná misijní společnost", což zcela neodpovídalo myšlence Vincence Pallottiho.

Vroucí touhy a důležitá záležitost velikého člověka tak byly zredukované na všeobecné a nemnoho říkající výrazy církevní terminologie. Tím byly pohřbeny i podrobné světcovy vize a charakteristické rysy Církve budoucnosti. Tato situace rezignace a bezmoci trvala několik desetiletí.

KANONIZACE

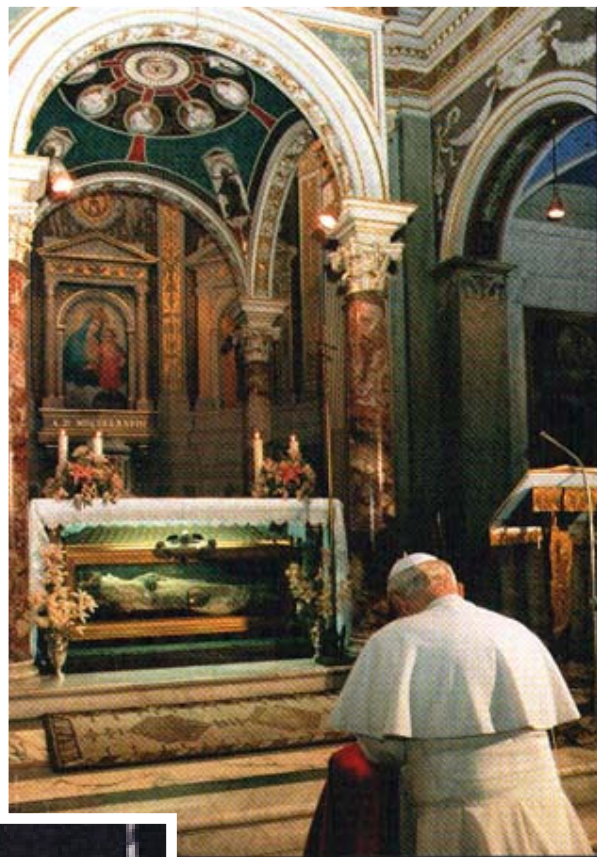
Dílo Katolického apoštolátu nabralo síly a rozvinulo se teprve ve 20. století. Stalo se účinným nástrojem evangelizace světového dosahu. Papež Pius XI. poznal veliký význam myšlenek Vincence Pallottiho a zřetelně to dal najevo. Papež Pius XII. dal existujícímu společenství kněží a bratří název: "Sjednocení katolického apoštolátu".

Roku 1950, přesně sto let po smrti, byl Vincenc Pallotti blahorečen. II. vatikánský koncil jeho hlavní myšlenky potvrdil. Kanonizaci Vincence Pallottiho uskutečnil papež Jan XXIII. během Koncilu - roku 1963. Tato událost byla něčím více, než jen vyzvednutím a uznáním osobnosti Vincence Pallottiho. Bylo to znamení a pro samotnou Církev program. Bylo to uskutečnění jeho myšlenek a ideálů dnes. V souvislosti s tím mohl papež Pavel VI. rozhodně prohlásit: "Vincenc Pallotti byl prorokem budoucnosti... Téměř o sto let předběhl tento objev: Mezi laiky, kteří jsou do této doby pasivní, ospalí, bojácní, a kteří se nemohou projevit, je mnoho energie sloužit dobru. Světec zaklepal na svědomí laiků, jako se klepe na dveře." (Frascati, 1.09.1963).

Svatí jsou Božím znamením a ukazují cesty spásy nepodléhající času.

JAN PAVEL II.

"Přišel jsem navštívit toto místo a toto společenství, protože má osobní historie byla bohatá na četná a důležitá setkání s duchovními syny sv. Vincence Pallottiho. Mé rodné město - Wadowice - jsou kolébkou polských pallotinů; v mládí jsem se s nimi často stýkal, a zvláště, když jsem byl knězem a biskupem. Kromě toho mě s tímto společenstvím pojí ještě jedna konkrétní zkušenost. S pohnutím a vděčností si nyní vzpomínám na ten vzdálený den r. 1946, kdy jsem byl jako mladý kněz, který přišel do Říma, aby prohloubil svá studia na papežských univerzitách, tímto společenstvím přijat. I když můj pobyt zde netrval dlouho, byl dostatečně dlouhý na to, abych už na to klima bratrské pohody, ve které jsem mohl svobodně dýchat, nezapomněl." (Papež Jan Pavel II., San Salvatore in Onda, 22.6.1986).

Caritas Christi urget nos!

SVĚTCOVO ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Když dáme dohromady veškeré lidské dobro, všechna díla lásky, všechny myšlenky přinášející pokoj, všechny iniciativy dobré vůle, všechny nečekané projevy dobra, všechna gesta odpuštění, všechny srdečné city, všechny chvíle srdečnosti, všechny skutky bliženecké lásky, všechny modlitby k Bohu, všechny chvíle utrpení - pokud to

všechno sebereme jako bohatou úrodu, jako veliký snop obilí, pak vzniká obraz člověka, který namaloval Bůh. Vzniká světlo, jakoby soustředěné v čočce, v níž se odráží sám Bůh. Objevuje se zmrtvýchvstání světce. Svatostí se lidé stanou velikými, ale ještě větším se v nich stane Bůh. Svátí jsou mostem mezi nebem a zemí, mezi časem a věčností, mezi slabostí a ubohostí lidí a velkým milosrdenstvím nekonečného Boha.

Svatí jsou předzvěstí budoucí radosti; znamení Boží lásky; ukazatelem k osvobozujícím horizontům věčnosti; zjevením božského odpuštění; odpovědí na otázky po smyslu lidského života; hlasateli pokoje v době nepokoje; ujištěním o Bohu, který člověka chápe a miluje; odpovědí na problémy naší doby; řešením hádanek našeho života; živou zbožností v suchých teologických úvahách; světlem pro pochybující; zpěvem radosti ve chvílích tíživého neúspěchu; probouzejícím se životem ve chvílích pomalého umírání ze zoufalství; výzvou ke smíření ve svárech a ve zmatcích každodenních drobných sporů; místem porozumění; prostorem pro různé názory; oázou na poušti

rezignace; zápalnou jiskrou vychladlého přátelství; zápalnou jiskrou v malátnosti spících křesťanů; ohněm radosti v ochromující samotě; bezpečným přístavem ve hře lidských vrtochů; pluhem v povrchnosti chvilkových setkání; požehnáním a zjevením kříže v slzách bolesti a utrpení; nadějí ve vši beznaději; znamením života v pomíjejícím světě; světlem Božího ohně ve tmě hrobu; smyslem života v životních okolnostech, které nedávají smysl; výzvou k dobru uprostřed krutosti zla; odvahou k podstoupení rizika ve chvílích nesmělosti; svobodou v zotročeních a závislostech; příslibem přátelství ve stesku po bezpečí; rukou podanou ztraceným; Božími dělníky v bezbožném světě; těmi, kdo v tomto pomíjejícím světě klepou na dveře věčnosti; lesknoucím se sluncem božského ohně v temnotách času; hvězdou v noci.

Sjednocení katolického apoštolátu

SJEDNOCENÍ KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU je dílo založené sv. Vincencem Pallottim k posílení jednoty mezi katolíky a ke sjednocení jejich apoštolské činnosti v Církvi, aby se jejich poslání stalo účinnější.

Sjednocení katolického apoštolátu
je otevřené všem členům Božího lidu:
duchovním, institutům zasvěceného života i laikům.

Chceš-li dát své síly Kristu a hlásat jeho Evangelium, můžeš to dělat podle příkladu sv. Vincence Pallottiho jako kněz, bratr, sestra nebo laik.

Informace ti poskytnou:

Otcové pallotini
Lázeňská 6, poštovní schránka 22
250 02 Stará Boleslav
tel.: 326 910 552, fax: 326 910 551
e-mail: pallotti@volny.cz, fara@staraboleslav.cz

Otcové pallotini
Kostelní náměstí 111
742 45 Fulnek
tel.: 556 740 122